

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 443/2020
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат у ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд - Филијале Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења о трошковима поступка садржаног у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 998/18 од 05.09.2019. године, на седници већа одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

УКИДАЈУ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 998/18 од 05.09.2019. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 1917/17 од 20.03.2018. године и предмет враћа првостепенном суду на поновни поступак у укинутом делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1917/17 од 20.03.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско, инвалидско и здравствено осигурање надлежним фондовима за период од августа 2014. године до фебруара 2015. године, по стопама на дан уплате, на износе основице који су наведени у изреци пресуде; ставом другим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности суда; ставом трећим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 998/18 од 05.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставовима првом и другом изреке; ставом другим изреке одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке побиијане пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, са

предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...87/18), због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром на то да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао је тужену да у корист тужиоца изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим, и поред тога, првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да није било неопходно да тужилац, поводом уплате припадајућих доприноса, води посебан поступак, већ је исте могао потраживати и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиоца на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. ставом 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају, тужени приликом исплате новчане накнаде није извршио исплату припадајућих доприноса, због чега тужилац има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога, тужени је оспорио тужбени захтев тужиоца током поступка, у ком

смислу тужиоцу, који је успео у спору припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. става 2. у вези члана 420. ЗПП, укинуо одлуку о трошковима поступка и предмет у укинутом делу вратио првостепеном суду на поновни поступак.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић